

ஹலென் லாகொனெல் -12

ஹலென் லாகொனெல் நல்ல வளர்த்தி, ஆனால் அவள் ஓர் அசடும். அவளுடைய சரீரம் ஒரு சில பழங்களின் மறேதலோல் போல அத் தனமை மனெ மயையானது. சட்டென்று அதன் இருப்பை உணரமுடியாது. மிகைப்படுத்தி சொல்வதுபோல இருக்கிறதா? உண்மையும் அதுதான். பொறாமையில் அவளை எவரனேும் கொண்டாடும் ஆச்சரியமில்லை. அவளுடைய கதைகளைக் கொண்டே அவளுடைய கழுத்தை நறிக் கலாம் எனப் பதைப்போன்ற வித்தியாசமான கனவுகளில் நம்மை ஆழ்த்தக் கட்டியவள். தனது பலத்தை அறிந்திராத, தனது அருமை பெருமைகளை உணர்ந்திடாத- நினதை துபார்க்காத, பிசையுங்களென்று கதைகளையும், உண்ணென்று வாயையும் அழகைக் கும், மிக மனெ மயையான கோதுமை மா அவள். கடவுள்கைக் குறித்து மிக ஆழமாக அறிந்துணர்வதற்காக ஒவ்வொருநாளும் சீனர்கள் நகரத்திலிருந்து அறையொன்றிற்குச் செல்வதும், அங்கே எனது மார்பிரண்டும் ஒருவனால் உண்ணப்பட்டதில்லையா, அதுபோலவே எனக்கும் ஹலெனே லாகொனெல், மார்பகங்களை உண்ண விரும்பும். சன்னமான கோதுமைவினாலான அவளுடைய மார்பகங்கள் உண்ணப்படவேண்டியவை.

ஹலென் லாகொனெலிடம் கொண்ட தாபம் என்னமெனக் கிப்போட்டிருக்கிறது, உடலம் தான இச்சையில் தவிக் கிறனே. இனி ஒவ்வொரு இரவும் தவாறாமல் அவளையும் அங்கு அழைத்துப் போகவேண்டும், கண்களை மட்டி, கலவியின் உச்சத்தில் கத்துவதில் என்னமெனக் கவண்டும். என்னமென சந்தோஷப்படுத்தியவனுக்கு, ஹலெனெகைக் கொடுக்க விரும்பினேன், இப்போது அவள் மூறா. என்கண்முன்னே, எனது இச்சகைகளை அவள் நிறைவேற்றுவாள், என்னுடைய இடத்தில், அவள் இருந்துகொண்டு தன்னதைத் தருவாள். அவளுடைய உடல் ஊடாக, அவளுடைய சரீரத்தின் வழியாகத் தான், அவன் தருகின்ற இன்பம் என்னமெனச் சரீரத்தாகவேண்டும், அதுபோதும். பிறகென் உயிர் பிரிய சம்மதம்.

அவளது உடலின்னவோ கொலென் பிரதேசத்து மனிதனுடல் போலத்தான் இருக்கிறது, ஆனால் அவளது உடலின் இறுதல் எங்கும் பரவிக் கிடக்கிற சரியான ஒளி, சித்தவாதம் - சித்தியும் பாவனகையில், விடும் கண்ணீரில், உள்ள குறைபாடுகளில், வளையப்படுத்தும் அறியாமகையில், ஒவ்வொன்றிலும் தனதன்றி வறையொன்றை முன்னிலைப்படுத்தாதது. ஹலென் லாகொனெல் யாரென்று நினகைக் கிரீர்கள், இன்னதென்று விவரிக் கவியலாதவகையில், ஆகக் கடுமையானதொரு பரவசத்தில் என்னகைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துகிற, சீன- கொலென் பிரதேசத்து விந்தை மனிதன் இருக்கிறானில்லையா, அவளது உடலைக் கட்டித்தைச் சேர்ந்தவள்தான் இவளும்.

ஹலென் லாகொனெல் லைமறக் கவில்லை. என உடலை வதைத்த மனிதனையும் இன்றுவரை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறேன். நான் புறப்பட்டபொழுது, அதாவது அவளைப் பிரிந்து வந்தபிறகு கட்டி, இரண்டாண்டுகாலம் ஆண்டுகளையின்றி இருந்திருக்கிறேன். ஆச்சரியமாக இருக்கிறதில்லையா? பிறருக்காக அல்ல. உண்மையில் எனக்கு நானே நேர்மையாக இருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒழுங்கு.

இன்னமுக்கட்டி அவர்களில் ஒருத்தியாக நான் இருக்கிறேன், நான் வாழ்ந்த இடமென்று சொன்னால் அதைத்தான் குறிப்பிடவேண்டும். அதனுடைய மலட்டுத்தன்மையில், மிருகத்தன்மையான அதன் போக்கில், அதன் அட்டிழியத்தில் ஒருவித பாதுகாப்பினை, அதாவது எதிர்காலத்தில் நான் எழுதுவதற்குத் தேவையான நம்பகத்தன்மையைக் கொடுத்த இடம். எத்தனையோ இடங்களிருக்க, இத்தனை ஆண்டுகளாகக் குப்பிற்கும் என்ன நினைவுக் கற்றவைக்கும் இடம். மணிக் கணக்கில் கொலென் பிரதேசத்து ஜாகையில் இருந்திருக்கிறேன், ஒருபோதும் இருண்டுகிட்டுத் ததில்லை எந்நேரமும் புத்தம் புது ஒளிவள எத்தில் மழைக்கிட்டுப் பதான பிரமம். மிச்சதைத் திணறவைக்கும் இடம்., மரணத்துடன் கைகுலுக்கும் இடம், வன்முறைகளைக் காண இடம், உடல்வலி, நம்பிக்கையின்மை, இழிவு என்று எதற்கும் அதை நினைவில் கொள்ளலாம், அதாவது கொலென், நதியின் மறுபக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கே செல்ல நிதியைக் கடக்கவேண்டும் அவ்வளவுதான்.

ஹலென் லாகொனெல் என்ன ஆனாளென்று எனக்குத் தெரியாது, இறந்துமிருக்கலாம். அதாவது நான் பிரான்சு திரும்புவதற்கு மிகவும் முன்பாக, உண்மை விடயத்தை விட்டு மூதலில் வளையவேண்டியவள் அவள். தலா என்ற ஊருக்குப் புறப்பட்ட சின்னாள். அங்கே அவளை வரச் சொன்னது அவளது உடல் அம்மா. எனது ஞாபகக் குறிப்பின்படி, தனது திரும்பத்திற்காக தலா சின்னிருக்கவேண்டும். பிரான்சிலிருந்து யாரென்று புதிதாக வந்திருக்கவேண்டும், அந்நபரை அவள் சந்தித்திருக்கக் கட்டும். ஒருவளை ஹலென் லாகொனெல் லைக் கட்டாயமாக அவளது உடல் அம்மா புறப்பட்டவரச் சொன்னதின் அடிப்படையில் எனக்கேற்பட்ட ஊகத்தை உண்மையென்று நினகைக் கிறேனோ என்னவோ?. எனது நினைவில் பிழையிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

நான் சொல்லிக்கொண்டுவரும் உண்மைகளில் 'எப்படி, எதுவாக' எனபதெல்லாங்கூட அடங்கி இருக்கின்றன. ஆம். கஞ்சா புகைப்பதற்காக, வலேகை கார பயன்களிடமும் அவன் திருடுகிறான். எங்கள் அம்மாவதைத் திருடுகிறான். அலமாரிகளை அலசுகிறான். திருடுகிறான். சப்தாடுகிறான். ஆந்தர் - தமேரே (Entre-Deux-Mers) என்ற இடத்தில் இறப்பதற்கு கொஞ்சம் முன்பாக, அப்பாவீட்டுவதற்கு வாங்கி இருந்தான். எங்களுக்குக் கென்று இருந்த ஓரே சொத்து. கடன்களை அடக்க கலாமென்று அம்மா அந்த வீட்டை விற்றாள். போதவில்லை. ஒவ்வொருமூறையும் அதுதான் நடந்திருக்கிறது. கப்பலோல் சப்தாட்ட விடாதி வாடிக் கையாளர்களுக்கு என்ன விற்ற கவும் முயற்சிக்கிறான். அவன் சாப்பிட்டானா, அவன் நன்றாய் திங்கினானா, அவன் பெயர் சொல்லி அழைப்பதை காதில் வாங்கினானா, எனபதற்காகவே அம்மாவாக்கு உயிர் வாழ விரும்பம். ஆம்பி வாஸ் பக்கத்தில் அவனுக்குக் கென்று வாங்கிய சொத்து, அவளது பத்தாண்டுகால சமீபம். ஓரே இரவில் அதை அடமைந்த திற்கு வதை தாயிற்று. வட்டி கட்பிகொண்டிருக்கிறாள். பிறகு, நான் இதற்கு முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் அங்கிருந்த அத்தனை மரங்களும் கபளீ கரம் செய்யப்பட்டன. அது நடப்பதற்கும் ஓர் இரவுதான் தவேபட்டது. இறக்கும் தறுவாயிலிருந்த அம்மாவதைத் திருடினான். அலமாரிகளைத் திறந்து எல்லாவற்றையும் அலசிக்கொண்டிருக்கிற ஓர்வன், எப்படி மறத்தைவதைத் திருந்தாலும் எங்கே வதைத் திருந்தாலும், அது விரிப்புகளின் மடிப்புகளாக இருக்கட்டும், ரகசிய மறைவிடங்களாக இருக்கட்டும், மோப்பம் பிடித்துவிடுவான். திருமண உறுதிப்பட்டமோதிரங்கள் (எங்கள் வீட்டில் அவை எண்ணிக்கையில் அதிகம்), நகைகள், உணவுப்பொருட்கள் என்று எதையும் விட்டுவதைப் பவனில்லை, திருடுகிறான். தோ, வலேகை கார பயன்கள், எனது இளைய சகோதரனென்று பதேமின்றி திருடவான். என்னிடத்தில் திருடியது அதிகம். எந்த நேரமும் அம்மாவின் உயிர் போகலாம் என்ற நிலைமையில் வீட்டுக்கு இழுவின் சாயல், வக்கிலோடு வந்து நிற்கிறான். மரணத்தறுவாயில் செய்யவணேடியதாம், தள்ளிப்போடக் கூடாதாம், சொல்கிறான். 'எழுதப்பட்டும் உயில் சட்டப்படி சலெல்லாது' என்று வக்கில் சொல்கிறார். என்னைப் பலிகொடுத்தது, அவனுக்குச் சாதகமாக அம்மா நடந்துகொண்டதுண்டு. கட்டால் நகைப்பீர்கள், நிறைய விஷயங்களில் எனக்கும் அவனுக்கும் பதேம்பார்த்திருக்கிறாள். அதன் விளவுகளை தெளிவாய் உணர்ந்தின் அடிப்படையில் ஏற்கவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ வணேட்டும். உடன்படுவதாக எழுதி கையெழுத்து இடுகிறேன். ஒப்பதல் தந்தேன். "நன்றி" என்று எனது சகோதரன் உச்சரித்த போது தலை தாழ்ந்திருந்தது. பொறுப்பானவன். மரணத்தறுவாயில் செய்யவணேடியது எதையும் தள்ளிப்போடக் கூடாதில்லையா, கண்ணீர் சிந்துகிறான். பாரீஸ் நகர விடுதலைக்குப்பிறகு, மிதிப் (Midi) பகுதியில் முந்தைய அரசாங்கத்திற்கு துணைப்போனவர்களையெல்லாம் புதிய அரசாங்கம் தடே ஆரம்பித்தது. எங்கே ஒளிவதென்று தெரியவில்லை, என்னைத் தேடிவருகிறான். எதையும் முழுவதும், நான் தெரிந்துகொண்டவளில்லை, ஏதோ ஓர் ஆபத்திலிருந்து தப்பினதைக் கிறான் எனபது உறுதி. மனிதர்களைக் காட்பிக்கொடுத்திருக்கலாம், அதாவது யுத்தர்களைப் பற்றிய தகவலைச் சொல்லியிருக்கலாம். அவன் எதையும் செய்யக் கூடியவன். உங்கள் உயிரைவாங்கிய மறுகணம் அல்லது உங்கள் உதவிக் கட்டாயம் தவே என்கிறபோதெல்லாம் நல்லவன், மிகுந்த நேசம் காட்டக் கூடியவன். எனது கணவரைக் கூட நாஜிகள் கதை செய்து, முகாமுகுகென்று இரயிலிறைப்பட்டார். அதற்காக மிகவும் வருந்துகிறான். மென்று நாட்கள் எனது வீட்டில் தங்குகிறான். மறந்துபோனேன். வெளியிற சலெக்கிறபோது பாதுகாப்புடன் பட்டிவகைக் கவணேட்டும்ென்ற எண்ணம் எனக்கிருப்பதில்லை. அவன் தடேுகிறான்.

எனது கணவர் திரும்பவந்தால் உதவாமென்று அரிசி, மற்றும் சர்க்கரைக்கான கப்பன்களை பத்திரமாக வதை திருந்த நேரம். கையிறகிடக்க அவற்றை எடுத்துக்கொள்கிறான். பிறகு எனது அறையிலிருந்த ஒரு சிறிய அலமாரியையும் கூடகிறான். அதற்குப் பலனிருக்கிறது. எனது மொத்த சமீபமும் -ஐம்பதாயிரம் பிராங் - இப்போது அவன்கையில். ஒரே ஒரு பிராங்கைக் கட்டி விட்டுவகைக்கவில்லை. திரும்பிய பொருட்களோடும் எனது அப்பார்ட்மென்ட் பிலிருந்து வளையறேுகிறான். அவனை மறுமுறைபார்த்தபோது நான் வாய்திறக்கவில்லை. அவனுக்கு அது மிகவும் அவமானத்திற்குரியது, அதைப்பற்றிபேசு என்னாலும் முடியாது. போலியான உயில் தயாரிப்பிற்குப் பிறகு, பதினான்காம் லபி காலத்து கோட்டை என்று எங்களால் உருவகிக்கப்பட்ட சொத்து அநியாயவிலைக்குப் போனது. அம்மா இறக்குந்தறுவாயில் போலி உயில் தயாரித்து என்ன ஏமாற்றிகையைப்பம் வாங்கியதைப்போலவே, கோட்டைவிற்பனையிலும் நடந்துகொண்டான்.

அம்மா இறந்ததிலிருந்து தனிமனிதனாக அவன் வாழ்கிறான். அவனுக்கென்று நண்பர்களில்லை. சில நேரங்களில் "வலை"க்கென்று சில பண்களை அவன் உடன் வதை திருந்தான், மோம்பண்ணாஸ் அதற்கு உகந்ததாக இருந்தது. அவர்கள் வலை ஏதும் செய்யாமலும் இருந்தார்கள், குறைந்தபட்சம் ஆரம்பத்தில். சில வளைகையில் ஆண்கள் சிலரையும் அவனுடன் கண்டிருக்கிறேன், அதற்கான ஊதியத்தை அவர்கள் தான் கொடுக்கவேண்டும். மிக்க கடமையான தனிமையில் அவன் வாடினான் என்று சொல்லலாம்., வயதுக்கட்டக்கட்ட அவனுடைய தனிமையின் வளியும் வளர்ந்தது. அவனொரு போக்கிரி அவ்வளவுதான். பெரிய குற்றங்களென்று எதையும் செய்ததில்லை. சுற்றி இருப்பவர்களை பயமுறுத்தவேண்டும், அவனுக்கான எல்லை குறுகியது, அதைத் தாண்டிச் செல்ல அவன் நினைத்ததில்லை. அவனுடைய அசலான ராச்சியத்தை தொலைத்ததென்னவோ எங்களிடத்தில் தான். நீங்க நினைப்பதுபோல ஊரே பயப்படுப்படியான ரவூபி இல்லை, ஒரு குடும்பத்தை பயமுறுத்திய வம்பன், போக்கிரி, அலமாரிகளைக் கூடவை, இரக்கமற்ற கொல்காரன், வெட்கங்கட்ட பிறவி. ஆதரவற்று, பிறர்துற்றும் படியாக, அச்சத்துடன் வாழும் எல்லா போக்கிரிகளையும் போலவே அவனும் வாழ்ந்தான். ஆம் அவன் பயந்து வாழ்ந்தான். என் அம்மாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஒரு புதிதாக இருக்கிறான். உதாரணத்திற்கு துர் நகர் காப்பி பாரில், அங்கு வலை செய்யும் பையன்களோடும் (குதிரைகளில் பணங்கட்ட அவர்கள் வளைப்பியிருந்தது) பாரின் பின்புறமிருந்த இடத்தில் சீட்டுக்கட்டு விளையாடும் ஓயின் கூடியர்களிடமும் அவனுக்குச் சிநகேதம் இருக்கிறது. இவனும் அவர்களில் ஒருவனாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறான், நிறைய கூடிக் கிறான், கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன, வாய்க்கோணிக் கொண்டு போகிறது. துர் நகரில் அவனுக்கென்று ஒன்றுமில்லை. இருந்த இரண்டு பெரிய அசையா சொத்துக்களும் கடனில் மழ்கின. ஓராண்டுகாலம், பொருள்களைப்போடும் வதைப்பதற்காகவென்று அம்மா ஒரு சிறிய இடத்தை வாங்கிப்போட்பிருந்தாள், அங்கே தங்கிக்கொள்கிறான். ஒருவருட்காலம் சாய்வு நாற்காலியொன்றில் அமர்ந்தபடி துங்கிக் கழிக்கிறான். போனால் போகிறதென்று வீட்டில் அனுமதிக்கிறோம், ஒரு வருடம் எங்களோடும் இருக்கிறான், பிறகு வளியில் தள்ளி கதவைச் சாத்துகிறோம்.

00000000000 -13

அடமைனத்தில இரூந்த சஸுத்தமீ ட்டுவிடலாம் ஂன்ற நம்பிக் கயில ஓரூண்டுகாலம் அவன் வழியில முயற்சித்தான் . அம்மா பாதுகாத்துவதை திருந்த பொருட்களிலெ லாம் ஓன்றன் பின் ஓன்றாகச் சஃதாட்டத்தில் துலநைத் தன் : வணை கலத்தாலான புத்தர் சிலகைள் , பித்தளை பொருட்கள் , கட்பில்கள் , அலமாரிகள் , விரிப்புகள் ... ஂன்று சஸுல் லிக் கஸுண்டுகலாம் . இனி சஃதாட ஓன்றும் லை ஂன்று ஓரூநாள் ஆனது . துளில் ஓரே ஓரூ கடுட் கிடந்தது , விரிப்பு , படுர் வயைடு வறூ துணிகள் கஃட இல் லை . ஓற்றை மனிதனாக அவன் மாத் திரம் இரூக்கிறான் . அடுத்த ஓரூவருடத்திற்கு யாரும் ற அநாதையாகிறான் . கதவுகள் அடகை கப்படுகின்றன . பாரீ ஸிலிரூந்த ஓன்றும் விட்ட சகடுதரனுக்கு நிலமையை விளக்கிக் கடிதம் ஂழுதுகிறான் . அவர்கள் வீ ட்டில் மலே மாடியில் , அந்தக் காலத்தில் வலேகை காரர்கள் ஂன் உபயடுகத்துக்களெ இரூந்த அறை , காலியாக இரூக்க இவனுக்கு ஓதுக்கினார்கள் . ஂம்பதுக்கு கஃடுதலான வயதில் மூதன் முறையாக அவனுக்களெ வலேயும் கிடகை கிறது , அவன் வாழ்க்கையிற் துடட்ட மூதல் ஂறுதியம் , கடல் துடடர் பான காப்புறுதி நிறுவனமஸுன்றில் ஏவலர் பணி . பதினநைது ஆண்டுகள் அங்கு இரூந்தான் ஂன் நினகை கிறனே . அதன் பிறகு மரூத்துவமனையில் சிலகாலம் இரூந்தான் . அங்கு இறக்கவில் லை . அவனுடயை அறையில் இறந்துபடுனான் .

ஂன் அம்மா , தனது மஃத தமகனகைக் குறித்து பசுுவது குறவை . அவனை பற்றிய புகார்களை அவள் சஸுன்னதில் லை . வீ ட்டு அலமாரிகளை குடபவனகைக் குறித்து ஓரூவரிடமும் பசுியதில் லை . அவற்றயைலெ லாம் குற்றமஸுன்று கரூதிய தாய்க் குலத்தின் ஆதரவில் இரூந்தவன் அவன் . அவற்றை மறத்தை துவகை க மிகவும் பாடுபட்டாள் . தான் பூரிந்துகஸுண்ட அளவிற்கு தனது மகனபைப் பரிந்துவதை திராத பிறரிடத்தில் அவனைப் பற்றிபசுுவது அறிவுடமை ஆகாதஸுன்று அவள் நினதை திரூக்கக் கஃடும் . தனது மகனபைப் பற்றி பசுுவதற்கூரிய ஓரே நபர் கடவூள் ஂன்பதில் தீர்மானமாக இரூந்தாள் . அவளுக்குக் களென்று கவகை குதவாத சிலபுலம் பல்கள் இரூந்தன் , அதாவது அவன் மட்டும் நினதை திரூந்தால் , மஃன்று பிள்ளகைளில் அதிபுத்திசாலியாக இரூந்திரூக்கலாம் . மிகப் பரிய கலகஸுனாக வந்திரூப்பான் , வியக்கத் தக்கவனாக விளக்கியிரூப்பான் ஂன்றலெ லாம் சஸுல்லித் திரிவாள் . அவனும் தனது தரப்பில் அவள் மீது அன்புள்ளவனாக நடந்துகஸுண்டான் . ஂங்கள் மஃவரில் , அம்மாவை அதிகம் நசுித்தவனஸுன்றால் அது அவன் தான் . அவளை இனி இல் லயைஸுன்று நன்கு பூரிந்து

வதைத் திருந்தவனும் அவன் ஒருவன்தான். ஓர் ஆண்பிள்ளையிடத்தில் அதனை எதிர் பாரக் கலாம் என்றெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது என்றவன், அந்த அளவிற்கு ஆழமான அன்பினை, ஓர் உள்ளுணர்வை அவன் மீது வதைத் திருந்தான்.

ஒருமுறை இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்தது. இறந்துபோன சகோதரனைக் குறித்து பச்சுவந்தது. அவன்: "நம்முடைய தம்பி போலீஸுக்கு நேர்ந்தது கொடூரமான மரணம், எத்தனை பயங்கரம்!" என்றான். கணத்தில், எங்கள் உறவின சாட்சியாக, காட்சியொன்று கண்முன்னே விரிகிறது: சாடகெகில் சாப்பிடும் காட்சி, உணவு உட்கொள்ளும் அறையில் நாங்கள் மீ வருமாக மச்சையில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களைய வயது அப்போது பதினெட்டும் பதினேழாமாக இருந்தது. அம்மா எங்களிடையில்லை. நானும், இளைய சகோதரனும் உணவருந்தப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், தனது கையிலிருந்த முற்கரண்டியை வகைகிறான். எனது இளைய சகோதரனை மாதிரி வகை நேரம் அவதானிக்கிறான். சட்டென்று ஆனால் மிகவும் நிதானமாக, நாகர் கமற்ற சொற்களை உபயோகித்து பச்சுகிறான். பச்சு சாப்பாட்டைப் பற்றி இருந்தது. உணவென்றால் அளவாய் சாப்பிடவேண்டும், இப்பிக் கொடிக் கொள்ளக் கூடாது என்கிறான். என இளைய சகோதரனிடத்திலிருந்து பதிலதேடவில்லை. அவனது கவனம் உணவில் இருக்கிறது; தொடர்ந்து, "இருக்கிற பெரிய இறச்சி துண்டுகளெல்லாம் யாருக்கென்று நின்கைகிறாய், எனக்கு, அதை மறந்திடாதே", என்கிறான். உடனே நான் குறுக்கிட்டு, "எதற்காக உனக்கு மட்டும்? எனக்குக் கேட்கிறேன். அதற்கு அவனிடத்தில், "அது அப்படித்தான்", என்று பதில் வருகிறது. கோபத்தில் நான், "நீ சத்தொழியணும்", அதுதான் என விருப்பம் என்கிறேன். அதற்குப் பிறகு எனக்குச் சாப்பிட விருப்பமில்லை., எனது இளைய சகோதரனும் எழுந்துகொண்டான். அவன் கைவிரல்களை மடக்கியபடி காத்திருக்கிறான். இளைய சகோதரன் வாயதை திறந்து ஓரே ஒரு வார்த்தை சொன்னாற் கூடப் போதும், அவனது மட்டியகை, இளைய சகோதரனுடைய முகத்தில் இறங்க மச்சைக்குமலே தயார் நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் அவன் வாய் திறக்கவில்லை. முகம் வளையுத்துப் போனது, இமமையிர்கள்கிடையில் அழுகைகான ஆரம்பம்.

அவன் இறந்த நாள் சோகமானது, ஏப்ரல் மாதம், ஒரு வசந்தகாலத்தில் நடந்தது. எனக்கு தொலைபேசியில் செய்தி கிடைத்தது: 'அவனுடைய அறையில் தரையில் இறந்து கிடக்கிறான்', வேறு வார்த்தைகள் இல்லை. அவனுடைய வரலாற்றின் கட்சி அததியாதத்தில் மரணம் சற்று முன்பாகச் சம்பவித்துவிட்டதென நின்கைகிறேன். அவன் உயிரோடிருந்தபோதே, அதாவது எனது இளைய சகோதரன் என்றகைக்கு இறந்தானோ அன்றையதினமே மரணத்ததைத் தயார் படுத்துதியாயிற்று, காலத்தமலேம கடத்தக் கூடதென்பதற்காக இறந்திருக்கிறான்.' 'எல்லாம் முடிந்தது' என்று மனத்தைத் திறைகிகொண்டனே.

அவனை தன்னோடு புதுகைக் கவண்டும்பது அவனுடைய ஆசை. அந்த இடத்தையெப்பற்றியோ, அந்தக் கல்லறையெப்பற்றியோ எனக்குத் தகவல்களில்லை, ஆனால்

'லுவார்' என்று ஞாபகம். ஆக, விரும்பப்பபி ஓரே கல் லறையில் அங்குதானிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இரண்டுகூடே மாதிரி, அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். நம்மை போதுபோதுமென்று சொல்லவகைகிற கோலாகலக்காட்சி.

வருடம் முழுக்க அந்தி சாய்வது மட்டும் குறித்த நேரத்தில் நடந்தது. வருவதே தெரியாது. சரியான சட்டென்று விழுந்ததுபோல இருக்கும். மழைக்காலங்களில், வாரக்கணக்கில், நிலவொளிகூட புகமூடியாதபடி, சீரான மகேமூட்டம் வானமெங்கும் பரவி ஆக்ரமித்திருக்க, அதனைப் பார்க்கவே முடியாது. அதற்கு நேர்மாறாக வறட்சிகாலத்தில் ஆகாயம் நிர்வாணமாக இருந்தது, முழுமையாக தன்னகை காட்டிக்கொண்டது. அந்த நாட்களில், நிலவில்லாத நாட்களிலுங்கூட இரவுகள் பிரகாசமாகத் தெரிய, அதற்கு ஈடாக நிழல்கள் தர, தண்ணீர், சாலகைகள், சுவர்கள் என்று எங்கும் படிந்துக்கிடந்தன.

பகற்காலத்து வதேனகைகள் இன்றகைக்கும் நினையில் இருக்கின்றன. சரியிலுள்ள, வண்ணங்களையே சோபனை இழக்கச் செய்தது, காலிலிட்ட மிதிக் அவை நொறுங்கின. இரவையேனகையில், எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது, ஆகாயத்தகை காட்டிலும், அதன் நீலம் வகுத்தபடி, அதனைப் படிமங்களாகும் பின்னே, உலகின் பின்புலத்தினை போர்த்தி பாதுகாத்தபடி இருந்தது. வானம், எனக்கு நீலத்தகைக் கடக்கிற நிர்மலமான ஒளித்தடம், அதனை வண்ணங்களாகும் மலோக நடபெறுகிற கசப்பான சங்கமம். வின்லோனில் இருந்த நாட்களில், சோதனையான நேரங்களில், அம்மா குதிரைவண்டியில் கிராமப்புறங்கபகுதிக்குச் சென்று, வறட்சிகால இரவைப் பாப்பது வழக்கம். அவ்வாறான இரவுகளின் அனுபவங்களைப் பெற்றதும், அதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்த பண்ணைமணியை அம்மாவாகபெற்றதும் அரியதொரு வாய்ப்பு. நிர்மலமான திரையில், அசைவற்ற, அமையான சூழலில், விண்ணிலிருந்து ஒளிஅருவி விழும். வளையெங்கும் நிறைந்திருக்கும் நீலவண்ணத்தகையில் ஏந்துவோம். நீலம். பரவிக் கிடக்கும் பிரகாசமான ஒளிவளையத்தில் ஆகாயத்தகைபார்க்க, அதனிடத்தில் ஒருவித அமையற்ற தன்மையினை, படபடப்பினை உணரலாம். பார்க்கும்மீடமலெலாம் ஒளிவளையம். நதியோரங்களில் ஆரம்பித்தது, எங்கள் கண்ணுக்கெட்டியதென்ற எங்கும் பிரகாசம். ஒவ்வொரு இரவும் வித்தியாசமானது, அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு கால அளவீடு. இரவுகள் எழுப்பும் சத்தமிருக்கிறதே அது நாட்டுப்புறங்களில் திரிகிற நாய்களுடைய குரலைப்பாக இருந்தது. ஒருவித புதிர்நிலைகர ஜனகை. இரவின் வளையம், காலமும் முழுவதுமாக தீரும் வரை, இடவிடாமற் கிராமங்கள் தோறும் அவை மறைவதைத் து குரதைத் துக்கொள்ளும்.

இலவங்கம் மற்றும் ஆப்பிள் மர நிழல்களின் காரணமாக கறுப்புமலை வழியும் தடங்கள். ஆடுதல் அசைவற்ற சலவகைக் கல்போல தோட்டம். வீடுகூட, ஏதோ கல் லறையை நினையுபடும் படி இருக்கும். என்கரத்தனைப் பிடித்தபடி நடந்துவந்த என இளைய சகோதரன் வளையச் சோபிக்கிடந்த வீதிக் காய் திறந்துக்கிடந்த வளையக் கதவை ஒருவித உந்துதலோடு பிரமையிடித்தவன் போல பார்க்கிறான்.

000000000000 -14

ஓராமுறை, எனது காதலனுடைய கறும்புவண்ண கார்ப் பள்ளிக்கதிரே வந்துநின்றபோது பாரக் கிறேன், அதில் அவனுடைய பிரைவர் மட்டுமே இருக்கிறான். தகப்பனாருக்கு சுகவீனமென்றும் அதனால் இளைஞன் சடகெவரை சின்றுள்ளதாகவும் அறிகிறேன். அதுவரை சகைகோனில் தங்கி, விடுதியிலிருந்து பள்ளிக்குக் கொண்டுவரவும், பிறகு அங்கிருந்து விடுதிக்கு அழைத்துவரவும் பிரைவாருக்கு உத்தரவுபிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அடுத்த ஒரு சில நாட்களிலேயே சின்ன மூதலாளியைக் காரில் பழையபடி பாரக் கமுடிகிறது. கறும்பு வாகனத்தின் பின்னிருக்கையில் வழக்கம்போல அமர்த்திருக்கிறான், பார்வகளைத் தவிரக் கநினதைத் ததுபோல முகத்ததைத் திரும்பிக்கொள்கிறான், காரணம் வறேறொன்றுமில்லை, அவனுக்கு வழக்கம்போல அச்சம். இருவரும் தழுவிக் கொள்கிறோம், வார்த்தைகள்தேமில்லை, பள்ளிக்கதிரே இருக்கிறோம் என்பதைக் கட்டி மறந்தவர்களாய் மூத்தமிழ்நாட்டுக்கொள்கிறோம், மூத்தமிழ்நாட்டில் அழுகிறான். தகப்பனாருக்கு ஆயுள்கெட்டி, அத்தனை சீக்கிரம் இறப்பதாக இல்லை. எஞ்சியிருந்த ஓரே நம்பிக்கையும் இல்லையென்றாகிவிட்டது. அவரிடம் கட்டி இருக்கிறான். எனது சரீரத்தோடு இன்னும் கொஞ்சகாலம் இணைந்திருக்க தயவு செய்யவேண்டுமென மன்றாடியிருக்கிறான், அவரிடத்தில் தான் என்ன சொல்லவருகிறேன் என்பதைக் கட்டாயம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்றிருக்கிறான், அம்மனிதருக்கும் தனது நீண்டநாள் உயிர்வாழ்க்கையில் ஓராமுறையேனும் இதுபோன்ற காதல் அனுபவம் கிட்டியிருக்கவேண்டும், இல்லையென்று சொல்லமுடியாது, இப்போது அவருடைய மகனுக்கு நரேந்திரன் திருக்கிறது, மறும்புதேமின்றி அப்படியான வாய்ப்பொன்றினை அவனுக்கும் அனுமதிக்கவேண்டும். அதுதான் முறை, அதாவது அவருக்கு நரேந்திரன் அதே அனுபவத்ததை- பதைதியக் காரத்ததை- வளையரின சிறுமி பிரான்சுக்கு திரும்பும் வரை, அவள் மீதான் மூட்டாள்தனமான காதலைத் தொடர்வதற்கான கால அவகாசம் அந்கேமாக இன்னும் ஓராண்டுகாலம் அவனுக்கு வேண்டும், அந்த ஓராண்டுகாலத்திற்கு அவளோடு தானிருப்பான், தடுக்கக் கட்டாது, அவனது காதலும் ஆகப் புதிதாய், மிகுந்த வலிக்கொண்டதாய், ஒவ்வொருதடவையும் மிகுந்த ஆக்ரோஷமான அனுபவத்திற்குரியதாய் இருக்கிறது. அவன் சரீரத்தைப் பிரிவதென்பது மிகுந்த வதேனதைக் கட்டியதாக இருக்கிறது இனி அப்படியான வாய்ப்பு அமையாதென்பதை அவனும் சரி அவனது தகப்பனும் சரி அறிந்தே இருந்தார்கள். 'நீ' சதே துத் தொலைந்தால் நிம்மதியென' அவனது தகப்பனார் பலமுறை வருந்தியதாகவும் அறிகிறேன்.

ஜாடிகளிலிருந்து புதுத்தண்ணீர் ரை உபயோகித்து ஒன்றாக இருவரும் குளித்தோம் , இறுகத் தழுவினோம் , நிரந்தரப் பிரிவென்பதுபோல தழுவுகிறபோது மீண்டும் அழுவோம் ., எங்கள் தழுவலில் வதேனகைகளே மிஞ்சின. பிறகு, எனது முறை நான் பசேவணேடும் பசேனனே , எதற்கும் வருந்தாதே என்றனே . 'நான் ஓரிடமாக இருக்க மூடியாதவள் , எங்கு வணேடும்மானாலும் புறப்பட்டுப்போகலாம்', என்றெல்லாம் ஏற்கனவே அவனிடத்தில் பல முறை நான் கபிரியிருந்ததெனவையுபுத்தினனே . எல்லாம் முடிந்தது, இனி அதைபற்றியெல்லாம் நினவையுபுத்தி என்ன ஆகப்போகிறது, என்றான் அவன் . பிறகென்ன? எனக்கென்னவோ உனது தந்தையின் மூடிவாசரியாகப் புகிறதென்கிறனே . அவனோடும் இங்கயே தேங்குவதென்பது என்னால் ஆகாது, அதையும் தெரிவித்தனே , ஆனால் அதற்கான காரணத்தைச் சொல்ல எனக்கு இயலவில்லை.

வனெல்லொங்கின் நீண்ட வீதிகளிலொன்று, மீகாங் நதிக் கரையில் முடிந்திருந்தது. இரவ வளகைகளில் வெறிச்சோடிகிடக்கூம் சாலகைகளில் அதுவமொன்று.. அன்றிரவும் வழக்கம்போல, மின்சாரம் தடபைட்டு, வீதி இருளில் மிழக்கிடக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் அதுதான் ஆரம்பம்.. கடைபின் புறம் மடிக் கொள்ள சாலையில் கால்களை வைக்கிறனே , விளக்குகள் அணகைகின்றன. ஓடுகிறனே , இருளென்றால் எனக்கு அப்படியொரு பயம் அதனால் ஓடுகிறனே . ஓட்டத்தின் வகை மலேமும் மலேமும் அதிகரிக்கிறது. அப்போதுதான் அதை உணர்கிறனே , யாரோ எனின்னால் ஓடிவருகிறார்கள் , ஆமாம் , என்னால் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும் , யாரோ ஒருவர் , நான் ஓடிவந்த பாதையைவிருந்து விலகாமல் எனின்னால் ஓடிவருகிறார் . நிற்கப்பந்து, ஓடியபடி திரும்புகிறனே , பாரக்கிறனே . நல்ல உயரமான நுதுத் தரவயது பண்ணெணி, ஆனால் அநியாயத்திற்கு மெலிந்திருந்தாள் ஏதோ பிணத்தைப் பார்ப்பதுபோல இருக்கிறது. வெற்றுகால்கள் . என்னையெப்படியும் பிடித்துவிடவணேடும் என்பதுபோல ஓடிவருகிறாள் . அவள் யாரென்று புரிந்துகொண்டனே . எங்கள் மூகாம்பகம் இதற்கு முன்பு பார்த்திருக்கிறனே . வனெல்லொங்கைச் சேர்ந்த பதைதியக்காரி. அவள் பசேக் கட்டில்லை, இதுதான் முதல் முறை. இரவ நரேங்களில் மட்டுமே அவள் பசேவாள என்று களேவி, பகல் நரேங்களில் , வீதியிலயே உறக்கிக்கிடப்பாள் . அதோ அந்தத் தோட்டத்துக்கு எதிரில் உறங்கப் பார்த்திருக்கிறனே . எனக்குப் புரியாத மொழியொன்றில் கபிச்சலிடப்படி ஓடிவருகிறாள் . உதவிக் கு யாரயாவது கப்பிடலாமா என்றால் , அதற்கும் துணிச்சலில்லை, அப்படியொரு பயம் . எனக்கு அப்போது எட்டும் வயது இருக்கவணேடும் . அவளது பசே சிரிப்பும் , சந்தோஷக் கபிச்சலும் காதில் ஓலிக்கிறது, சந்தகேமில்லை, அவற்றுக்கு நான்தான் காரணம் . எனது பயமும் ஓட்டமும் , அவளாக்கு விளையாட்டாய் தெரிகிறது. அச்சமே பிரதானமாக இருப்பதுபோல நினவையு. எனது புரிதல் , எனது பலம் ஆகியவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட நினவென்று சொல்வதுகபிட முழுமையானதாகாது. அப்பண்ணெணி என்னையெலசோகத் தொட்பிருந்தாலுங்கபிட, ஒரு பிணத்தைப்போல என்பங்கிற்கு பதைதியக்காரத்தனமாய் அவளதை தொடர்விளையாடியிருப்பனென்று உறுதியாகச் சொல்லமுடியும் , அந்தவகையில் , இன்றகைக்கும் அந்நினவையு சிதவையுறாமல் முழுமையாக என்னிடத்தில் இருக்கிறது. அருகிலிருந்து தோட்டத்துக்குள் புகுந்து ஓடி தோட்டத்துக்குச் சொந்தமான வீட்டின் பபிகளைப்பிடித்து மலேவே ஏறியதும் , அந்த வீட்டின் நுழைவாயிலில் சூரூண்டு விழுந்ததும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அதன் பிறகு என்ன நடந்ததென்று சொல்லத் தெரியாமலயே நாட்கள் பல கழிந்தன.

எனது வாழ்க்கையின் கட்சிகாலத்தில் மறுபடியும் அப்படியொரு அச்சத்தினால் நான் சந்திக்க நேர்கிறது. அது அம்மாவையே உடல்நிலை சீர்குலைந்திருந்த நாட்களில் ஏற்பட்டது. அவளது உடல்நிலைக்குறித்ததோ, அதன் காரணமாக அவளது பிள்ளைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏற்படவிருந்த பிரிவினையைக் குறித்ததோ இன்றைக்கும் நினைவில்லை. அம்மாவைக் குறித்தும் நடந்தால் என்ன ஆகும், என்பதற்காக அவளது உடல்நிலையைப் பற்றி அன்றைக்குத் தெரிந்துகொள்வது அவசியமென்று நினைக்கிறேன், அதுவும் தவிர அவளுடைய அன்றைய உடல்நிலையைக் குறித்து அபிப்பிராயம் சொல்ல எனது சகோதரர்களுக்கும் போதாது.

நிரந்தரமாக நாங்கள் பிரிவதற்கு ஒரு சில மாதங்களே இருந்த காலம், பின்னிரவு நேரம், சகைகோன் நகரத்தில், டெஸ்ட்டார் திருவிழா இருந்த எங்கள் வீட்டு வளையத்தில் உட்கார்ந்திருந்திருக்கிறோம். தோவும் எங்களோடு இருந்தாள். நான் அம்மாவைப் பார்த்துக் கிறேன், மிகுந்த சிரமத்திற்குப் பிறகே அவளை அடையாளம் காண முடிந்தது. ஆனால் அடங்காது, சட்டென்று, கும்பிட்டுப் போகிறேன், அவள்தான் என்ற சந்தேகம், மறுகணம் என் அருகில், சற்றுமுன்புவரை அம்மா இருந்த இடத்தில் வறையொரு பிணைமணி. ஆனால் அவள் என் அம்மா அல்ல, சாடையில் அவளைப் போல தோற்றமிருந்தாலும், ஒருபோதும் அவளாக இருந்தவளல்ல, இவள் சுகவீனமுற்றிருந்தாள். பார்வையிட்டுக் காணும் திசையைக் காய் இருந்தது. உடனடியாக நிகழ்விருக்கும் சம்பவமொன்றை எதிர்பார்த்ததொரு பார்வை, அதை ஊக்கிக்க இயலாதவளாக நான் இருந்தேன். அம்மாவின் தோற்றத்திலும், பார்வையிலும் இளமையைக் காணலாம், அடங்காது அறியக் கூடாதென்பதுபோல வழக்கமாகப் பதுக்கிவைக்கும் சந்தோஷமும் உண்டு, மொத்தத்தில் அவள் தவேதே. தோ அருகில் தானிருந்தாள். எனினும், அவளுக்கும் நான் கண்ட எதுவும் கண்களில் படவில்லை போலிருக்கிறது. அன்றைக்கு என் கண்களில் பட்ட பீடையில், அம்மாவைக் கண்டு நான் வரணித்த இளமையின் சாயலோ, தோற்றமோ, பிறர் அறியாத சந்தோஷமோ இல்லை. எனக்கு நேர்ந்த இந்த அனுபவம், அநேகமாக அம்மா அம்மாம் இடத்தில் அவளும் வந்தமர்ந்த அதநேரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கலாம், தவிர அம்மாவை வறையொரு பிணைமணி, அம்மாவின் சாயலில் இருக்க முடியாதென்றும் தெரியும். வறையொருவரால் நிரப்ப முடியாத அந்த அடையாளம் தீரென்று எங்களோடு தோலனைந்துபோனது, அதை மீட்கும் வகையின் நினைவுகளை, அவள் மீண்டும் எழுந்து வருகிறாள். அக்காட்சியைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கான வழிதெரியவில்லை. பதைத்தியக்காரிபோலானேன், கத்தி ஊரகைட்டவணைடும் போலிருக்கிறது, ஓலமிட்டனேன், காரல் பலவீனமாய் ஒலிக்கிறது, விவரித்த அதனைக் காட்சியும் பனிப்பாளமாய் பரவிக் கிடக்க, அதில் பிணைப்போல் உறந்தது கிடக்கிறேன், பனிப்பாளங்களையே உடையது என்னமீட்க யாரனும் வரமாட்டார்கள் என்று அபாயக் காரல் எழுப்பினேன். அம்மா திரும்பவும் வந்தாள்.

நகரத்திலிருந்த அதனைப்பேரையும் அந்தப் பிச்சைக்காரியாக மாற்றினேன், நகரத்தில், வயற்காடுகளில், சியாம் நதியை ஓட்டிய பாதைகளில், மீகாங் நதிக் கரையில் கண்ட பிச்சைக்காரிகளையெல்லாம் அவளாக மாறிப்போனார்கள். என்னை அச்சுறுத்தும் எவரும் அவள்தான், அப்படித்தான் உருவெடுத்தார்கள். எங்கிருந்தோவெல்லாம் வருகிறாள்.

கல்கத்தாவில் காணக்கூடியவள், அங்கிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும். எங்கள் பள்ளிவளையாட்டுத் திடலிலிருந்து ஆப்பிள் மற்றும் இலவங்க மர நிழலில் எந்நேரமும் உறங்கிக் கிடந்தாள். அந்நேரங்களில் அவள் அருகிலிருக்கும் அம்மா பழைகள் தின்ற, ஈக்கள் மொய்க்கும் அப்பண்ணை மணியின் பாதங்களாகக் குசிசுருட்டி வைப்பண்கிறாள்.

அவளரூகிலயே கதையின் நாயகியான சிறுமி, கடந்த இரண்டாயிரம் கி.மீட்டர்தூரம் அவளை சூழ்ந்து வந்திருக்கிறாள். இனி அச்சிறுமி அவள்க்குவண்பியதில்லை, அவளைத் தானம் செய்கிறாள், இந்தாப் பிடி, வாங்கிக்கொள். எனக்குப் பிள்ளைகளில்லை, அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு எவரும் கண்ணிற்படக்கூடாது, சத்தொழிந்தவர்கள் அல்லது வேண்டாமென்று தூக்கி எறியப்பட்டவர்கள், வாழ்க்கையின் இறுதியில் பிண்டமாகிப்போகிறவர்கள். ஆப்பிள், இலவங்க மரநிழலில் உறங்கும் அவள் இன்னும் உயிரோடுதனிருக்கிறாள், அவளை அதனைச் சீக்கிரம் மரணம் கொண்டோடுகாது, ஆயுள் கெட்டி. ஆனால் பின்னல்வலைபாடுகொண்ட கவுண் அணிந்த அவள் இறப்பாள், அது உறுதி. அவள் அழவும் நேரிடும்.

பாதையை ஒட்டியிருந்த நெல்வயல்களின் வரப்புகளில் அவளை பார்க்கும்புகிறதும், கடிச்சலிடுகிறாள், தொண்டை கிழிய சிரிக்கிறாள், இறந்தவர்களை எழுப்ப நினைக்கிற பலவந்தச் சிரிப்பு, கழந்தைகளின் சிரிப்பின்கைகேட்டு பழகிய எவரையும் எழுப்பும் சிரிப்பு. நாட்கணக்கில் பங்களாவாகக் குமுன் பாக நிற்கிறாள், பங்களாவாகக் குள் வளையத்தை தோல் மனிதர்கள், அவர்கள் பிச்சகாரர்களாகக் குசாப்பிட ஏதாவது கொடுப்பதைப் பார்த்து நோபகம். பிறகு ஒரு தடவை, அதிகாலநேரம், கண் விழித்தவள் அவள் பாட்டுக்கு நடக்கிறாள். ஒரு நாள் அப்படித்தான் காரணமின்றி புறப்பட்டாள், மலையைத் தாண்டினாள், பிறகு காடுகள் அதையும் கடக்கிறாள். சியாம் நதி அணையொட்டியிருந்த பாதையைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறாள். சமவளையின் மறுபக்கமிருக்கும், மஞ்சள் அல்லது பச்சைநிற வானத்தை பார்க்கும் ஆவலாக இருக்கலாம், கடந்து செல்கிறாள். முடிவினை நெருங்கிவிட்டவள் போல இறங்கி கடலிருக்கும் திசைக்காய் நடக்கிறாள். தனது மெல்லிய நடையினை எட்டிவதைத் து, நீண்டசுச்சரிந்திருந்த பாதையிடாக் காட்டினுள் புகுந்து செல்கிறாள், நடக்கிறாள், வகைத்தூரம் நடக்கிறாள். தூர்நாற்றம் வீசும் காடு, வப்பம் அனலாயக் கொதிக் கிறது. கடற் திசையிலிருந்து வீசும் உப்பங்காற்றுகூட இல்லை. காது செவிடும்படியான கொசுக்களின் ரீங்காரம், மரித்த கழந்தைகள், விடாமற் பெய்யும் மழை. ஆ, கழிமுகம் தெரிகிறது, சமீபமான நிலப்பகுதி.. வறெங்கும் இவ்வளவு பெரிய டெல்டா பிரதேசத்தைக் கண்டதில்லை. வண்டல் மண் பிரதேசம். சிட்டகாங் வரசை நீள்கிறது. பாதைகள், காடுகள், தயிலைத் தோட்டத்து ஒற்றை வழிபாதைகள், சிவப்பு நிற சூரியன்கள் என எல்லாவற்றையும் கடந்தாயிற்று, இனி டெல்டாவில் இறங்கி நடக்கவேண்டும். எதிர்ப்படும்வதையெல்லாம் வாரிசுருட்டியபடி, கிழக்கே வகைத்தூரத்தில் முடியும் சூராவளையின் திசையைக் குறிவதைத் து நடக்கிறாள். அவளும் கடலும் எதிர்திரை நிற்கிற நாளும் வரக்கூடும். ஓலமிடுகிறாள், பறவைகலழும்பும் விநோதமான ஒருவகை கிறீச்சிட்டக் குரலில் சிரிக்கிறாள். இவள் சிரிப்பின் காரணமாக பாய்மரப்பட்டகொண்டு சிட்டகாங்கில் இவளை நெருங்குகிறது. படகிலிருந்து மீனவர்கள், அழைத்து படகில் ஏற்றிக் கொள்கிறார்கள், அவர்களிடம் சேர்ந்து வங்காள விரிகுடாவை இப்போது கடக்கிறாள்.

கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த புற நகர்பகுதி, குப்பைகள் மலையோல குவிந்துகிடக்க அங்கே அவளை மறுபடியும் பார்க்கிறோம். நொடியில் மறைந்துபோகிறாள். மீண்டும் கண்ணிற்படிகிறாள், இம்முறை அவளை கல்கத்தாவிலுள்ள பிரெஞ்சு தப்துவர் அலுவலகத்தின் பின்புறம் பார்க்கிறோம். பிங்காவொன்றில் படுத்திருக்கிறாள். முகத்தில் தனது தீராபசியை ஆற்றிக்கொண்ட நிம்மதி. இரவு முழுக்க அங்கயே இருக்கிறாள், சரியன் உதிக் கிற நேரத்தில் கங்கைக் கரையில் நிற்கிறாள். அவளிடத்தில் இன்னமும் சிரிப்பும், எள்ளலும் இருக்கின்றன. அங்கயே தங்கிக்கொள்கிறாள், இங்கே உண்பதும் உறங்குவதுமாக இருக்கிறாள், அமையான இரவுவளேகைலரை ரோஸ்-பே பிங்காவில் கழிக்கிறாள்.

ஒரு நாள் எதேச்சையாக நான் அங்கு வருகிறேன், எனக்கு அப்போது பதினேழு வயது. ஆங்கிலேயர்கள் குடியிருக்கும் பகுதி, வெளிநாட்டு தப்துவர் அலுவலகங்களாக காண்குட்டிப்பிங்காக்கள், வடகிழக்கு பருவக் காற்று மும்முரத்தூடன் இயங்கும் காலம். டென்னிஸ் விளையாட ஆட்களில்லை. கங்கைக் கரையெங்கும் தொழுகொளிகள்திரித்தபடி இருக்கிறார்கள். வழக்கமாக நாங்கள் பயணிக்கிற கப்பல் பழந்தடையத்தால், கல்கத்தாவில் இறங்கிக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. நேரத்தபைப் போக்க நகரத்தே சூற்றிப்பார்க்கிறோம். மறுநாள் மாலையே அங்கிருந்து புறப்படுகிறோம்.

000000000000 - 15

பதினாறு தரையாடங்கள். சாடகெக் முகாமில் மளமளவென்று காரியங்கள் நடந்தன. அணிந்திருக்கிற ஆடகைகள் போதும் எங்களக்கு நேர்ந்த பொல்லாத நிலமையை விளக்குவதற்கு. தாய்க்காரிக் கு அத்தனை விவகேமில்லை, ஒரு சின்னப் பண்ணை எப்படி வளர்க்கவேண்டுகுமென்பது கட்டப் போதாது. பரிதாபத்திற்குரிய பண்ணை, உங்களக்கு நம்பிக்கை இல்லையே அப்படித்தானே? அவள் அணிந்த தொப்பிக் கு அரத்தமில்லை என்று நினைக்காதீர்கள், அவள் உடலுச்சாயத்திற்குங்கட்ட பொருளிருக்கிறது, அதாவது அடுத்தவர் பார்வையை தன்பக்கம் திரும்பவேண்டுகும், பார்வையென்பின்னே பணம் இருக்கிறது. உடன்பிறந்தவர்கள், குண்டர்கள் எனவரும்

அதற்குப் பலியாகலாம். ஒரு சீனனென்று சொல்கிறார்கள், கோடீஸ்வரனின் மகனாம். நீலவண்ணப் பீங்கான் நிறத்தில் மகோக்ஷக்ரத்தில் ஒரு பெரிய வில்லாவும் அவனுக்கு உண்டு. கிழவனுக்கு தனது மரியாதையை காப்பாற்றிகொள்ள விரும்பவில்லை. போலீசுக்கிறது, போயும் போயும் வளங்களைக் காரநாய்களின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தியை தன் மகனுக்குக் கொண்டுவருவதென்று, மறுத்துவிட்டான்.

பெண்மணி என்று அழைக்கப்பட்ட அவள் சாவன்னாகடேட்சைச் சேர்ந்தவள் அவளது கணவனுக்கு வனேலோங்கில் உத்தியோகம் கிடைத்திருந்தது. ஒருவருட்காலம் வனேலோங்கை அவள் எடப்பிபார்க்கவில்லை. எல்லாம் அந்த இளஞானால் வந்தது, அவனுக்கு சாவன்னாகடேடில் துணை நிர்வாகியென்ற உத்தியோகம். இனியும் அவர்களிரும்வம் தொடர்ந்து நேசிக்க முடியாத நிலை. ஆக அவன் சிறிய துப்பாக்கியொன்றினால் தன்னதை தானே சுட்டுக் கொண்டான், அது நடந்தது புதிய உத்தியோகத்திற்காக வனேலோங்கு நகருக்கு புறப்படும் தினம், குண்டு அவனது மார்பில் பாய்ந்திருந்தது. சம்பவம் சீரியன் காட்டமாக இருந்த ஒருநாளில், ராணுவ முகாமிற்கு வளையே நடந்தது. அவளுடைய இளவயது பெண்களாகக் காவும், தனது கணவன் வனேலோங்கிற்கு மாற்றாலாகி இருப்பதாலும், எல்லாவற்றையும் இனி நிறுத்தியாகவனேட்டுமென்று அவனிடத்தில் அவள் சொல்லியிருந்தாள்.

கொலனெ நகரத்தில் மோசமான இடமென வர்ணிக்கப்பட்ட பகுதியில், ஓவ்வொரு இரவும் அது நடந்தது. ஓவ்வொரு இரவும், மோசமான நடத்தைக்கொண்ட அந்தப் பெண், தனது உடல் அரவண்புக்கென்று, பணக்கார சீன அய்யோக்கியன் ஒருவனிடம் போய் வருகிறாள். வளங்களைச் சிறுமிகள் படிக்கும் பள்ளியில், பிறகு அவர்கள் நீந்தப்போகிற உடற்பயிற்சிகளப்பின் நீச்சல் குளத்தில் என்று எல்லா இடங்களிலும் அவளைப் பார்க்க முடிகிறது. சாடகெ பள்ளி ஆசிரியை, அப்பெண்ணிடம் உரையாடுகிறவர்கள் தண்டிக்கபடுவார்களென ஒரு நாள் சூற்றறிக்கை அனுப்பினாள்.

பள்ளியின் இடவளையெயின் போது, ஒரு நாள் தனியொருத்தியாக, வளையெற்றத்திலிருந்த தபணொன்றில் சாய்ந்தபடி வீதியை வகெ நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். தனது தாயிடம் அதுபற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. கொலனெ நகரத்திலிருந்து சீனனின் கற்புப் நிற சொகுசுக் காரில் பள்ளிக்கூடம் வரவதுமட்டும் தொடர்கிறது. அவள் புறப்படும் சில அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளிடம் பசேவதற்கு எவள்க்கும் தரையமில்லை, ஒருத்திக்கட்ட முன் வரவில்லை. இந்தத் தனிமை, வனேலொங்கு நகரத்துப் பெண்மணியைப் பற்றிய தபய நினவைகளை அசைப்போட உதவிற்று. அதைப் பற்றித் துக்கொண்டதுபோல அவளும் வருகிறாள், முப்பத்தெட்டு வயதிற்குக் கவனேட்டும். சிறுமிக்கு புத்துவயது, நினவைகளை அசைப்போடும் இந்த நேரத்தில் அவள்க்கு வயது பதினாறுவயது.

பெண்மணி அறக்கைவளையே தளத்தில் நின்றவாறு மகோக்ஷக்கின் அகன்ற பெரிய

வீ திகளவை வடிக் கபைப் பாரக் கிறாள், கிருஸ்துவ சமய வகுப்பு முடிந்து எனது இளமை சகோதரனும் நானும் திரும்பிகொண்டிருக்கிறோம். மாளிகையின் மத்தியில் அந்த அறவை, சூற்றிலும் திறந்த வளிகள், மாளிகை ரோஸ்-பேயும், பண்கைளங்கொண்ட பிங்காவாகும் மத்தியில் இருக்கிறது. ராணுவ முகாமிலிருந்து மற்ற மனிதர்களுக்கும் தொப்பியணிந்து சிறுமிக்கும் உள்ள இடவைவளி, இங்கே அந்தப் பணை மணியிடத்திலும் உண்டு. எனினும் நதியை ஓட்டிய பெரிய வீ திகளவை பாரக்கும் பார்வையில் இருவருக்கும் பதேங்களில்லை. இருவருமே தனிமைபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். தன்னந்தனிகாட்டு ராணிகள், நல்லதற்கு மட்டுமல்ல கெட்டதற்குங்கட்ட. மானக்கடோன ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் இயற்கையாய் இருவருக்கும் இடையே ஒற்றுமை இருக்கிறது: தங்கள் உடல் தழுவப்படவும், மத்தமிடப்படவும், இனி அப்படியொருபரவசம் இல்லா எனப்பதுபோல அனுபவம் பெறவும், அப்படியொரு அனுபவத்தின் முடிவில் இறக்கவாங்கட்ட தயாரின்றும் தங்கள் உடல்களை, உண்மையான அன்பற்ற காதலர்களிடம் ஒப்படைக்கிறார்கள். அதைச் சொல்லவும் செய்கிறார்கள். இப்போதுள்ள பிரச்சினை அப்படியொரு சந்தோஷமான மரணம் குறித்தது. அது அவர்களுக்கும் வாய்க்காமாட்டனே என்கிறது, வலிமை வாய்ந்த அந்த மரணம், அவர்களிடமிருந்தும் அவர்களுடைய அறவைகளிலிருந்தும் தப்பி விடுகிறது, அதற்கான காரணமும், ராணுவமுகாம்களில், ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்களில், பொதுவிடங்களில், வரவிற்பு கட்டங்களில், ஏற்பாடு செய்யப்படும் அரசு நிர்வாகத்தின் கட்டிட நடனங்களில், மொத்தத்தில் ஊரெங்கும் திரிந்து திரும்புகிறது.

வழக்கம்போல அரசாங்கக் கொண்டாட்டங்களில் கலந்துகொள்ளும் முஸ்தீபுடன் அப்பணை மணி இருக்கிறாள். சாவன்னாகடே இளைஞன் பற்றிய கதை எல்லோரும் மற்ற திரும்புபர்கள் என நின்கைக்கிறாள். அப்பணை மணிக் குத் திரும்பவும் இரவா நரேகொண்டாட்டங்கள் வணைடும், அதன் மீலம் அவ்வப்போது மனிதர்களைச் சந்திக்க முடியும், அதன் மீலம் நெல்வயல்கள், அச்சம், உன்மத்தம், காயச்சல், மற்திக் கிடையே தொலநதுபோன அவளது அலுவலகத்தின் கொட்டமான தனிமைச் சமூகிலிருந்து அவ்வப்போது விடுபடவும் முடியும்.

ஒரு நாள் மாலநரேம் பள்ளியிலிருந்து வளியே வருகிறாள். வழக்கம்போல கறுப்புநிற சோகாசுக்கார். வழக்கம்போல தலையில் அதே தொப்பி, வழக்கம்போல லாமலேர்ஷ், அவள் வளியில் செல்லவணைடும், வழக்கம்போல பணக்கார சீனனின் உடலை அறியவணைடும், அவன் இவளை நீராடவான், வகெ நரேம் பிடிக்கும், அவளுடைய சொந்த வீட்டில் இவளுக்கென அம்மாபுத்துத் தண்ணீர ஜாடியொன்றில் பத்திரமாக வதை திரும்பாள், அதைப்போல அவனும் இவளுக்காக வதை திரும்புகிறான் பிறகு ஈர் சரீரத்துடன் கட்டிலில் கொண்டுவர சரேப்பான், மின்விசிறியைச் சூழலவிடுவான், இவளைக் கட்டி அணைப்பான். மலேமும் மலேமும் தொடரும். இவளும் நிறுத்தாதே என்பாள். பிறகு தனது விடுதிக் குத் திரும்புவாள். அவளைத் தண்டிக்கவோ, அடிக் கவோ, துற்றுவோ, துன்புறுத்தவோ அங்கு ஒருவருமில்லை.

அன்றகைக்கு என்ன மிகவும் வததை இரவு முடிவுக்கு வந்திருந்த நேரம், ராணுவமுகாமின் பெரிய திடல் ஒளிவள எத தில் மழை கியிருந்தது. அவள் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தாள், விடிந்தது. பகல் அவள் உடலசைச் சூற்றியிருந்தது, நேரம் கடந்தது சரியன் மலெல் உதிக்கிறான், வடிவம் நொறுங்கிப் போகிறது. அவளை நொறுங்க அச்சம். போலீஸுக்கு அச்சமில்லைபோலும். மதியம் பயணம் முடித்து பெரிய படகு கரையை அடந்தற்குப் பின்னர், அந்த இடம் வெறிச்சோசிவிடும், ஒன்றுமிருக்காது.

விடுதியின் தலமை வார்டன் பெண்மணியிடம் அம்மா கபினாள்: அதனாலென்ன, அதயலெல்லாம் பெரிதுபடும் தவணைடாம், நீங்கள் பார்த்தீர்கள் இல்லையா, சூறுங்கிப் போன பழைய சட்டகைகள், ரோஸ் நிற தொப்பி, தங்கநிற காலணி அத்தனையும் அவளுக்கு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பாருங்கள். தனது பிள்ளைகளைப் பற்றி பசும் போது அம்மா சந்தோஷத்தில் மிதப்பாள், அந்நேரத்தில் அவள் மலேம அழகாக இருப்பாள். விடுதியின் இளம் பெண் ஊழியர்கள் அனைவரும் அம்மாசொல்வதனை ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முகாமிலிருந்த அத்தனை ஆண்களும், மணமுடித்தவர்கள், முடிக் காதவர்கள் அத்தனைபேரும் ஒருவர் பாக்கியில்லை அவளைத் தான் மொய்க்கிறார்கள், இந்தப் சின்னப் பெண் தான் வணைடும் என்கிறார்கள். நீங்கள் பாருங்கள், இன்னமும் அவள் குழந்தைதான். வெட்கமற்ற செயலென்றா விமர்சிக்கிறார்கள்? நான் கேட்கிறேன், இவள் முகத்தைப் பாருங்கள், அப்பாவியான இவளா ஒழுகக்கடோன காரியத்தில் இறங்குவாள்?

அம்மா வகெந்நேரம் நிறுத்தாமல் பசிக்கொண்டிருக்கிறாள். பெருகி வரும் விபச்சாரம் பற்றி பசுகிறாள், சிரிக்கிறாள். தொடர்ந்து அவள் பசிய பசேசில் ஊராரின் வம்புபசேச்சு, ஏளனம், தொப்பி, ஆற்றகை கடக்கும் சிறுமியின் சௌந்தர்யம் என எல்லாமிருக்கிறது இடகை கிடகை சிரிக்கிறாள். பிரஞ்சு காலனியவாழ்க்கையில் தவிரக் கமுடியாத யதார்த்தம், வள எதைத் தோல், நேற்றுவரை எங்கோ காலனிய அரசு கட்டிடங்களில் முகவரியற்று இருந்த பெண்ணை, சட்டென்று ஒரு பெருநாளில் கீழ்மையான பணக்கார சீனன் ஒருவனோடு சரேத்துவதைப் பலரும் விமர்சிப்பது, வட்டிகடகாரியனை அச்சிறுமியை வசைபாடவகைக்கக் காரணமான வரைமோதிரம் எனப் பசேச்சை மறுபடியும் தொடர்ந்த அவள் கடகையில் கும்புறி அழுகிறாள்.

